

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2693/2020
02.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лука Јововић адвокат из ..., против тужене „Агроиндустријско комерцијалне банке АИК банке“ АД Београд из Београда, чији је пуномоћник Маријана Ковачевић адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 191/20 од 11.02.2020. године, у седници већа одржаној 02.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 191/20 од 11.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 191/20 од 11.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П 334/2019 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 5. став 1. тачка 1. уговора о кредиту закљученог 16.05.2017. године. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиљи исплати износ од 2.000,00 динара по основу стицања без основа са законском затезном каматом почев од 16.05.2016. године до коначне исплате, а ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Виши суд у Сомбору је пресудом Гж 191/20 од 11.02.2020. године, ставом првим изреке одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио захтев тужене за накнаду жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интресу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе,

као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је, у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене. Побийана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита који је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 22.05.2018. године. Према том правном ставу, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужена, иако је на њој био терет доказивања, није пружила доказе да је поступила у складу са наведеним правним ставом. Зато, ни у случају да је дозвољено одлучивање о ревизији тужене у смислу члана 404. ЗПП, не би дошло до другачијег одлучивања и повољнијег исхода спора за тужену.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 27.03.2019. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 2.000,00 динара, који је унет и у уводе нижестепених пресуда. Побийана другостепена пресуда донета је 11.02.2020. године.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић